

Ett litet förord

Tack för att du vill spela "Ingen hals och ful som fan"! Det är vår förhoppning att det här är ett annorlunda scenario. Ett av huvudsyftena är att det skall vara ett roligt scenario, där man efter spelpasset slipper känna sig nedtyngd, utan istället kan se tillbaka och le. Ett annat syfte är att skildra en annorlunda spelmiljö och karaktärer. I det här scenariot är det karaktärerna som lyfter händelserna och inte de dramatiska effekterna som är inbyggda i historien (frågan är väl om det finns några "dramatiska" effekter överhuvudtaget). Det är alltså helt och hållet upp till spelarna vart de vill föra scenariot.

Detta kanske ställer stora krav på dig som spelare och innebär kanske en hel del improvisering men det är vår förhoppning att du klarar av detta galant. Det är tolkandet av karaktärerna som står i centrum i "Ingen hals och ful som fan", detta tolkande utgör huvudkriterium för bedömningen av spelgruppens insats i den turnering som scenariot utgör. Priset i turneringen är ett skulpterat huvud, föreställande Bukowski. Huvudet förekommer i scenariot. Vi hoppas att ni själva får roligt, och om ni har frågor är det bara att tala med oss.

Andreas Vesterlund
Hjulmakaregatan 14b
412 61 Göteborg
031 209314
fishwalk@hotmail.com

Daniel Larsson
Jenny Lindsgatan 4a
416 62 Göteborg
031 197215
daniel.larsson@goteborg.mail.telia.com

Historien i korthet

Våra vänner karaktärerna lever ett anspråkslöst liv. De är en grupp äldre alkoholiserade män, ungefär i 50-årsåldern. De är tämligen nöjda med sina liv och lever i princip efter devisen "ta dagen som den kommer". När historien börjar har de som vanligt suttit och planerat morgondagens tur till galoppbanan. De har druckit en del och fortsätter kvällen på den lokala baren.

På morgonen vaknar de upp, bakfulla som vanligt, och beger sig efter lite slit ut till galoppbanan. Där går det inte så bra. De förlorar det mesta av sina pengar och funderar som mest på hur surt livet är när allt går fel, när en av dem "hittar" en väska fylld med pengar på toaletten. Upprymda över det plötsliga tillskottet i kassan drar våra vänner iväg och börjar fira. Under kvällen blir de dock varse att maffian frågar runt efter folk som nyligen fått mycket pengar. Maffiakillarna tittar på karaktärerna men inser att förlorare som dem inte har koll nog för att blåsa maffian. Antagligen har de rätt, för nu börjar våra vänner misstänka att det är de som sitter på maffians pengar.

Festandet fortsätter även nästa kväll, möjligen i lite lugnare takt. Karaktärerna går på en poesikväll på en klubb, där en av deras vänner läser dikter, och fortsätter att bränna sina pengar. De nås under denna kväll av ryktet att maffian är beredda att förlåta den som tagit deras väska och glömma det som hänt. Dessutom dyker maffiakillarna upp på klubben.

Karaktärerna får en del att fundera på och väljer antagligen att spendera nästa kväll hemma. Det droppar in lite vänner till de nyrika och en riktigt skaplig fest tar vid. Till denna fest kommer ett par maffiakillar som hört att karaktärerna fått mycket pengar. Maffian frågar ut dem om de vet något om deras väska. Om karaktärerna har hårda nerver, lämnar de inte tillbaka väskan, annars ger de den till maffian som glatt går därifrån. I vilket fall lämnar maffiakillarna karaktärerna relativt oskadade.

Under morgonen har de sedan möjlighet att gå och lämna tillbaka väskan eller dra från staden. Man kan ana att det pågår febril diskussion mellan våra vänner här. Oavsett om de lämnar väskan eller ej ringer nån gång efter lunch en bekant, Eddie. Han berättar att maffian funnit sin väska, en väska fylld med knark, alltså en helt annan väska än den karaktärerna har. Om de har behållit väskan blir de antagligen ganska glada, annars känner de sig nog rätt fåniga. I vilket fall slutar scenariot med detta. Historien börjar alltså ganska sunkigt, övergår i rikedom och glädje, kompliceras en aning för att till sist utmynna i ett ganska snopet slut.

Din roll som spelledare

Det här scenariot går egentligen inte ut på att göra någonting alls. Det spelar faktiskt ingen roll vad spelarna gör, det finns ett par saker som de garanterat kommer att råka ut för, men resten är upp till dem själva. Det vi vill göra är att förmedla en stämning. Det vi söker är den stämning som finns i Bukowskis böcker, den känsla av "bakfylla i solsken", att ingenting egentligen spelar så stor roll, ett slags blandning av uppgivenhet och tillfredsställelse som många av hans berättelser innehåller. Vi vill få spelarna att agera mot varandra i den här stämningen, att spela ut de här karaktärerna mot varandra på ett trovärdigt sätt, samtidigt som de också har roligt.

Din främsta uppgift som spelledare är alltså att få denna stämning att framstå så tydligt som möjligt för spelarna. Förstår de förutsättningarna på det sätt vi avsett kommer förhoppningsvis scenariot att bli ganska lyckat. Om du har tillfälle är det bra att ha läst någonting av Bukowski, helst "Kvinnor", "Faktotum" eller "Postverket". Vissa noveller funkar också.

Vi har formulerat det mesta i scenariot ganska löst. Det är därför mycket upp till dig som spelledare att improvisera kring de ramar vi ställt upp. Ha den övergripande stämningstanken i bakhuvudet, följ ramarna hyfsat, och tolka det hela som du själv tycker verkar vettigt. De enda händelser som egentligen är nödvändiga är den där karaktärerna får tag på väskan med pengar, att de vid upprepade tillfällen får veta att maffian letar efter en väska (*inte* "en väska med pengar!"), och det avslutande telefonsamtalet. Det är bra om de går till poesikvällen, men det är inte nödvändigt.

Scenariot utspelas över ungefär fyra dagar, förutom de ovan nämnda händelserna är det ganska mycket upp till spelarna att göra vad de vill. Det är viktigt att de inte känner sig styrda.

För att scenariot ska fungera, och flyta ungefär så som vi planerat, är det viktigt att spelarna uppfattat sina karaktärer på rätt sätt. Det är upp till var och en av dem att göra sin egen tolkning av respektive karaktär, men det finns vissa grunddrag som det är nödvändigt att de har klart för sig för att kunna göra en bra tolkning. Du måste därför i

scenariots början se till och kolla av att var och en förstått sin karaktär. Tala innan scenariots början enskilt med varje spelare och kolla så att hans / hennes övergripande uppfattning av karaktären stämmer med din.

Det finns tre viktiga förhållanden som spelar stor roll för att scenariot ska fungera. Se till att förklara dessa ordentligt för spelarna innan scenariots början.

1. Karaktärernas förhållande till varandra. Karaktärerna har känt varandra länge, de är goda vänner. De vet alla att pengar kommer och går, men oavsett hur mycket pengar man har finns alltid de andra killarna kvar. Man viker inte sin polare i första taget, för förr eller senare kommer man själv att behöva hans hjälp.

2. Karaktärernas förhållande till sin omgivning. Alla har de länge bott i de här kvarteren, i det här lägenhetshotellet och andra. Det här är den miljö där karaktärerna känner sig hemma. Här vet de vad de har att förvänta sig, och här finns allt de behöver, och dessutom ofta ganska billigt. Visst kan de, eller åtminstone Robert, ibland drömma om att dra härifrån, när man tjänat ihop tillräckligt med pengar. Men det är i så fall någon gång i en rätt avlägsen framtid. Just nu känner ingen av dem något behov av att röra sig utanför trakterna närmast det egna kvarteret, utom ibland till galoppbanan.

3. Karaktärernas förhållande till spriten. Det här är kanske den viktigaste punkten. Om spelarna missuppfattar hur karaktärerna reagerar på sprit, spelar över och bara spelar skitpackade, tappar vi mycket av själva grundstämningen i scenariot. De här männen är alkoholiserade, men inte helt nergångna. Spriten är en naturlig del av deras liv, att dricka är någonting de bara gör, inte funderar så mycket över. Kanske dricker de egentligen mest för att de inte har så mycket annat att göra. Därför ska det väldigt mycket till innan de blir riktigt skitpackade och börjar göra puckade saker (i alla fall av bara just den anledningen...). De glider mest hela tiden omkring i ett tillstånd av berusning eller halvberusning, utom möjligen då de är bakfulla eller har någon sällsynt vit dag. När de festar på kvällarna blir de givetvis fulla, men väldigt sällan alldeles sanslöst fulla.

Som sagt, detta är saker du som spelledare måste framhålla väldigt tydligt innan ni börjar spela.

Stämning & Tidsanda

Trots att detta scenario utspelar sig i början av 60-talet är det ganska löst bundet i tid och rum. Scenariot utspelar sig i utkanterna av någon amerikansk storstad på västkusten. Årstiden är varm sensommar. I det område där karaktärerna bor lever lite blandat folk, både vit och svart underklass. Här pågår ingen rasdiskriminering och om man bortser från en och annan "black panther" ser man inte så mycket av medborgarrörelsen.

Det är mycket upp till dig själv hur mycket av tidsandan du vill försöka få med. Det finns ingen större ansträngning från vår sida att försöka skildra underklassen i 60-talets USA. Vi tycker bara att det är en schysst miljö att placera saker i, en miljö där en stor del av Bukowskis texter utspelar sig. Tänk dock lite på vad som kan göra att tidsbilden förstörs. Folk hade till exempel inte CD-spelare, datorer och mobiltelefoner på 60-talet.

Tänk igenom miljöerna så att du kan ge en bild som passar in i den stämning vi vill förmedla. Vi vill att spelarna ska uppleva en slags solblek vardag, ett liv där allting trots diverse praktiska problem flyter ganska lugnt. Inga storslagna miljöer, inte actionfylld handling, utan en ganska sunkig men ändå relativt schysst vardag.

Omgivningarna

Karaktärerna rör sig sällan utanför området kring det kvarter där de bor, förutom då de åker till travet. Här finns allt de behöver, omgivningarna och människorna är välkända. Det händer att de vandrar iväg på någon längre barrunda, eller ibland hittar ett jobb någon annanstans i stan. Men de undviker att åka in till centrum, downtown, där de känner att de inte alls passar in eller trivs. Dessutom är allt dyrare där. De håller sig till sin del av stan.

Här är de flesta husen som mest fyra-fem våningar höga, många bara ett par våningar. Här och var ligger en risig ödetomt. Det finns en del barer, alla små kvartersbarer med sina egna stamkunder, och några små affärer. Man får lätt ett intryck av att de här kvarteren på något sätt givit upp. Folk verkar inte bry sig så mycket om nånting, särskilt inte i den här värmen. Det är sensommar, soldisigt och hett. Gatorna är dammiga och ofta ganska tomma. Många som bor här är arbetslösa, de tar det lugnt och håller sig inomhus under dagarna. I den lilla parken mitt emot hotellet har gräset bränts gulbrunt av solen, de fem luggslitna träd som står där ser rätt dystra ut. I gränderna står överfulla soptunnor, och här och där, ligger skräp och bråte.

Hotellet

Alla karaktärerna bor på samma lägenhetshotell. Det är ett billigt, sunkigt ställe, smutsigt och dåligt underhållet. Vårdinnan är en grinig tant som mest sitter nere i porten och håller koll, skäller ut folk som kommer förbi. I huset finns korridorer där man bor i ett enkelt rum med kokvrå, och gemensamt badrum. Det finns också ett par lite större lägenheter med eget badrum och kök. Alla karaktärerna bor i enkelrum utom Louie, som har en större lägenhet. Därför tillbringar de oftast den tid de festar hemma eller bara umgås, hos Louie. Han har dessutom telefon på rummet. Den har på något sätt blivit kvar efter den förre ägaren, men går av okänd anledning inte att ringa ut på. Å andra sidan kommer aldrig någon räkning.

Gyllene Hornet

Alldeles intill hotellet ligger baren Gyllene Hornet. Det är karaktärernas stamställe, den plats där de tillbringar en stor del av sin tid. De flesta som hänger här känner varandra, många alkisar som nästan bor här. Bartendern, Joe, är polare med alla, och ger ofta kredit till dem han vet kommer att betala tillbaka. Det här är ett ställe där den som fått pengar gärna bjuder laget runt. Det är ofta öppet ganska tidigt, och framåt kvällen ganska mycket folk, i stort sett bara de som bor i kvarteret. Ska karaktärerna gå ut och festa är det här det självklara stället.

Ali's Drugstore

Bredvid Gyllene Hornet ligger Ali's Drugstore, butiken där våra fyra vänner alltid handlar. Här finns ganska billig sprit av varierande kvalitet, och Ali hälsar alltid lika glatt på sina bästa kunder. Det finns också mat av olika slag, och diverse hushållsartiklar. Ali håller öppet till midnatt, men ger, vis av erfarenheten, ingen kredit. Han är noga med pengar, ger alltid rätt växel tillbaka.

Två viktiga faktorer i scenariot

Det finns två saker som på olika sätt driver scenariot framåt. Det är dels maffian, och dels Eddie Blankenship. Det är viktigt att du använder dem lagom mycket, inte överdriver någon av dem. Lättast är kanske att överanvända Eddie, han kan kanske bli lite tjugig om du har med honom för mycket.

Maffian

När karaktärerna på galoppbanan kommer över väskan med pengar, blir den lokala maffian av med en väska knark vid ungefär samma tidpunkt. De båda väskorna har ingenting att göra med varandra, maffian känner inte alls till väskan med pengar. Men när de börjar fråga runt efter sin egen väska (omnämnd bara som "en väska", inte "en väska med knark" eller "en väska med pengar") kommer spelarna ofrånkomligen att tro att det är den maffian är ute efter.

Den aspekt av maffian karaktärerna träffar på består av en rätt kort, spinkig man i mycket dyr kostym, åtföljd av två stora gorillaliknande män. Den lille spinkige har en smal mustasch, ser mycket skärpt ut, och är en sån kille som förväntar sig att bli åtlydd. Det är han som sköter snacket, de andra två är mera fysiska. De säger inte så mycket, de gör vad den lille killen säger åt dem; lyfter saker, kastar saker, bryter fingrar eller så.

Maffian kollar omgivningarna för att få reda på om någon sett något som kan leda dem till den som tagit deras väska. De frågar runt bland folk ifall de hört någon snacka. Redan på fredag kväll kan en bartender eller någon annan berätta för karaktärerna att maffian blivit av med en väska som de letar efter, att de är tacksamma för alla tips de kan få om var den finns.

När karaktärerna sitter på en bar, antingen sent fredag kväll eller lördag förmiddag kan maffiakillarna komma in på baren. De snackar tyst och diskret med bartendern, som pekar bort mot karaktärerna. Maffiakillen tittar på dem ett par sekunder, ler och skakar på huvudet, går sedan. (Karaktärerna är inte de killar man i första hand misstänker att vara skärpta nog för att sno en väska knark.)

På lördagen får karaktärerna av någon, bartender eller polare, reda på att maffian är beredda att glömma allt, bara den som tagit väskan lämnar den tillbaka. De ska sprida det vidare, att den ska lämnas i en soptunna i gränden bakom "Luigi's", en italiensk restaurang. Sent lördag kväll, på poesikvällen, kommer maffiakillarna in på klubben och kollar. De snackar med spridda människor, och tittar lite misstänksamt på karaktärerna.

Eddie Blankenship

Om scenariot flyter lite trögt, och spelarna har problem med att spela ut sina karaktärer på egen hand är Eddie Blankenship en bra kille att ha. Han är i 30-årsåldern, rätt ny i kvarteret, bor i en lägenhet en bit från hotellet. Det är inte länge sen han var en vanlig, halvlyckad medelklasskille, men så gick nånting snett, och nu är han arbetslös och lätt alkoholiserad. Begynnande flint, sliten blå kostym och ett osäkert leende. Av någon anledning har han fått för sig att karaktärerna är tuffa killar, och eftersom han själv också vill vara en tuff kille hänger han efter dem. Han vill vara lika bekymmerslös som de, vill försöka ta livet mindre allvarligt. Men han är ganska rastlös, och har dessutom rätt dålig koll på det mesta. Karaktärerna är vid det här laget rejält trötta på honom, men han är svår att bli av med. Och han har Louies telefonnummer.

Du kan kasta in Eddie när du vill, eller låta bli. Det är bra om han är med åtminstone nån gång innan slutet, så spelarna vet vem han är när han ringer och berättar om väskan.

Händelserna

Torsdagen

Vi träder in i scenariot en torsdagseftermiddag. Karaktärerna befinner sig i Louies lägenhet, och har tillbringat dagen med att noga gå igenom programmet för morgondagens galopptävlingar. De ska i morgon åka ut till banan och spela, och ser mycket fram emot detta. De har, för att vara säkra på att inte under kvällen supa bort sina galoppengar, lagt dessa i en skokartong som de virat metervis med snöre runt och gömt i en garderob under en hög kläder. På lådan, som innehåller ungefär 25\$, har de skrivit "Hästar, fredag".

De planerar att ta det ganska lugnt i kväll, kanske gå ner till Ali och köpa lite öl eller vin, och senare gå ner till Gyllene Hornet. Den här kvällen är mest till för att spelarna ska få bekanta sig lite med sina karaktärer. När de går till Gyllene Hornet kan Joe tipsa dem om att Henry, som de alla känner lite avlägset, har fått ett gig på lördag kväll, en poesiuppläsning på en klubb i närheten, Bar Zero.

Fredagen

Stadens galoppbana (galopp är hästar som rids av jockeys, trav är hästar som drar sulky med en fet kille i, det man spelar på i Sverige) ligger en bit utanför staden. Man måste ta motorvägen dit och det tar ca. 30 minuter. Det går bussar. Runt själva banan ligger det en gigantisk parkeringsplats. Rutorna är indelade i olika kategorier för att man skall hitta. Små stolpar med skyltar (A - Z) hjälper en komma ihåg var man ställde bilen. Bussarna stannar ca 200 meter från entrén. Det finns bara en och till den är det lång kö.

När man kommer in genom grindarna, förbi de små entrékurerna (som på Liseberg, ungefär), breder en stor asfaltsplan ut sig. Vid slutet av denna går det ett räck som gräns mot själva galoppbanan. Till höger om entrén ligger det ett stort och högt komplex byggt mest av glas och till vänster ligger det en läktare byggd av trä och betong. Direkt när man kommer in så finns det några bås där man säljer program, ganska dyrt, 1 dollar. (Det är svårt att veta vilka hästar man ska spela på utan program.)

Bortom dessa bås ligger vadslagningsbåsen. Mot en vägg finns det tjugo "glasluckor" bakom dessa sitter de som tar emot ens vad. De tre luckorna som ligger längst åt vänster är för spelare som spelar för en dollar och under. Resterande 17 är för de som spelar för mer. När man spelar så kan man satsa på vinnare (att hästen skall vinna loppet), plats (att den skall komma etta eller tvåa) eller på placering (etta, tvåa eller trea). Beroende på vilket man väljer så får man sitt odds. De tar emot ens pengar och i retur så får man ett rosa spelkvitto.

Inne i glaskomplexet sitter de som har lite mer pengar. Där finns det tak, värme, restaurang / bar och toaletter. Dock är väl stämningen lite mer reserverad. De inglasade läktarna är för välklädda människor med pengar. Baren / restaurangen får dock alla vara i, och det är här karaktärerna brukar fira när de vunnit. Ute under träläktaren hänger de som inte har så mycket pengar, de som tar med sig sittunderlägg och egen bärs. Det är här som man skriker ganska mycket på hästarna. En stor tavla som hänger över mitten av själva banans ena långsida avslöjar de aktuella oddsen.

Bortom träläktaren ligger stallen. Här hänger jockeyerna, hästarna och annat löst folk som letar efter stalltips. Här finns det även några vakter som kastar ut obehöriga.

När karaktärerna kommer till banan är det Grand Prix, det innebär att här är många kända hästar och att prispengarna är ganska stora. Omsättningen är hög och det är många som är där. Kön in till banan är jättelång och när karaktärerna kommer fram visar det sig att man höjt entréavgiften för denna speciella dag. Folk är lite allmänt upprörda över detta. Det är väldigt trångt inne i glaskomplexet, speciellt vid den inglasade åskådarläktaren så antagligen sätter de sig på träläktaren. De testar lyckan med hästarna, och det går inte så bra. Det finns 10 avdelningar med ca 12 hästar i varje. Här får du improvisera med odds och liknande. Det viktiga är att karaktärerna inte lyckas nå vidare. Nån av dem kan vinna lite, men de förlorar desto mer.

Efter ett tag blir en av karaktärerna pissnödig, helst Louie eller Ron, och måste gå på toaletten. Han uträttar det han skall och ställer sig för att tvätta händerna. När han gör detta kommer det in en man. Han är välklädd, har en kostym på sig som ser dyr ut och bär på en stor portfölj. Han har väldigt bråttom in på toaletten. Den första dörren han känner på är lite trög så han ställer ned sin väska för att ta i med båda händerna. Dörren går upp och mannen kastar sig in. Ett nöjt ljud från toaletten följer inom kort, men utanför dörren står fortfarande väskan. Den ser väldigt dyr ut. Du vill här få spelaren att plocka väskan, så få det att tydligt framgå hur lätt det är att bara ta väskan och gå.

Förhoppningsvis greppar karaktären väskan och återvänder till sina polare för att öppna den. Om han inte tar väskan inne på toaletten så måste du improvisera så att spelarna kommer över den. Det enklaste sättet är att mannen kommer springande på någon plats där det är rätt folktomt, någon korridor eller så, ser stressad ut, trycker väskan i handen på en av karaktärerna väskan och springer vidare. I väskan ligger det 500 000 dollar i använda blandade sedlar. Serienumren är inte i följd, sedlarna är inte märkta och många av dem är skrynkliga. Jackpot! Antagligen tar en ganska vild fest vid. Spelarna får en möjlighet att göra vad de vill, dricka vad de vill, bjuda vem de vill. De kan ta en taxi in till Gyllene Hornet. De kan kort och gott fira ordentligt.

En sak är dock ganska viktig. När de lämnar galoppbanan ser de mannen som äger väskan bli påkörd. En mörk bil kör på honom i hög fart och försvinner snabbt från platsen. Ser de inte detta så ser de en folksamling och blåljus. Om de kollar efter så finner de att mannen blivit påkörd. Detta moment är till för att de skall veta att det är riskfritt att bränna pengarna, ingen vet att det är de som har dem och mannen som ägde dem är död. Festen kan börja. Antagligen hamnar de på Gyllene Hornet och kan där fira till det rejält.

Det är helt och hållet upp till spelarna hur de vill göra med sina pengar. Här får du spela med. Rätt sent under kvällen får karaktärerna höra det första ryktet, förmodligen av bartendern Joe, om att maffian blivit av med en väska, och letar tips om var den kan finnas.

(Mannen med väskan är en book-keeper som har vunnit stort i den första avdelningen. Han hade kommit överens med flera av jockeyerna att lägga sig för att de alla sedan skulle kunna dela på pengarna. För att fira sin vinst valde han dock att äta tacos i baren, något som han senare kom att få ångra. När han kommer ut från toaletten upptäcker att pengarna är borta går han till sina kumpaner. Dessa tror dock att han

försöker blåsa dem och de kör över honom när han lämnar banan. Till historien hör att ungefär samtidigt som detta sker blåser en kille den lokala maffian på en väska med knark och man kan ana att en viss förväxling kommer att ske under spelandets lopp.)

Lördagen

På morgonen lär karaktärerna vara ganska bakfulla. Den enda bestämda händelsen den här dagen är poesiuppläsningen på kvällen, och att de träffar Henry Chinaski på förmiddagen, om de inte gjorde det innan de åkte till banan föregående dag. För övrigt kan de fördriva tiden på vilket sätt de vill. Nån gång under dagen, när de är på Gyllene Hornet, kan maffiakillen och hans gorillor komma in. Han pratar diskret med Joe, som pekar på er och säger något. Maffiakillen ser på er, skrattar lätt, skakar på huvudet och går.

Henry Chinaski

Karaktärerna kan träffa Henry på gatan utanför Gyllene Hornet eller så, antingen på fredag eftermiddag eller lördag förmiddag. De känner honom lite avlägset. Han är i 50-60-årsåldern, en sliten alkistyp som försöker livnära sig på sin poesi. Han är grovt byggd, har nästan ingen hals och går på ett bredbent, vaggande sätt.

När vi möter Henry bär han ett huvud i bränd lera, ett porträtt av hans eget huvud, under armen. Han berättar för karaktärerna att det är hans kvinna, Lydia, som gjort huvudet. Varje gång de grälat tar han huvudet och dumpar av det utanför hennes hus. Sen ringer han henne från nån telefonkiosk; "Ditt jävla huvud står utanför dörren!". När de blivit sams igen får han tillbaka huvudet igen.

Han beklagar sig över vilken skit det är att släpa det här huvudet fram och tillbaka, han är på väg för att lämna det hos henne nu. De har bråkat för att hon inte gillar att han dricker, och han inte gillar att hon flörtar med hans vänner. Han bjuder in karaktärerna, som han tycker är schyssta killar, till sin poesiuppläsning på lördag kväll. Den är på en klubben Bar Zero ett par kvarter bort, de får varsin fribiljett som inkluderar en gratisdrink. (Ja, Henry är Bukowskis alter ego. Den här killen är alltså i stort sett Bukowski.)

Poesikvällen

På klubben Bar Zero håller man ibland poesikvällar. Man hyr in nån hyfsad poet som läser sina dikter, för övrigt är det som vilken barkväll som helst. Det kommer många collegestudenter hit, och karaktärerna har knappast nåt emot att träffa unga studentskor... Klubben är ganska stor, rummet innanför entrén innehåller en lång, välfylld bar och en liten scen. Längre in ligger ett rum med ett dansgolv. Väggarna är svartmålade med speglar på, belysningen dämpad. Har man en fribiljett ingår en drink i baren. Drinkarna är välblandade men rätt dyra.

När karaktärerna varit på stället ett tag går Chinaski upp på scenen. Han verkar ganska packad, och har en tillbringare med vodka och apelsinjuice som han fyller på sitt glas med. Han läser ett antal dikter (använd antingen band eller bifogade dikter), han talar släpigt, men folk verkar uppskatta det. När innehållet i tillbringaren minskar blir uppläsningen mer oregelbunden. Chinaski börjar snacka mer om hur omöjligt det är att vara kvinnor till lags, och käfta med publiken. Till sist tömmer han det sista drickat, muttrar nåt ohörbart och går av scenen.

Någon här, bartendern eller nån polare, kan berätta för karaktärerna om maffians erbjudande att glömma allt om den som tagit deras väska (och det är viktigt att du *aldrig* säger "väska med pengar"!) återlämnar denna. Väskan ska lämnas i en soptunna i gränden bakom "Luigi's", en italiensk restaurang. Senare kan maffiakillen och hans två gorillor dyka upp. De snackar med bartendern, ser sig omkring på stället, och tittar lite misstänksamt på karaktärerna.

Eddie kan dyka upp mot kvällens slut, han tycker att de alla ska fixa nån sorts efterfest hemma hos Louie. Han visar sig förvånande nog kunna få med några studentflickor, genom att påstå att karaktärerna är poeter. Även om inte Eddie dyker upp finns säkert folk som vill gå på efterfest, antingen hos karaktärerna eller nån annanstans. Det här stället stänger vid ettiden.

Söndagen

Karaktärerna hör nån gång under dagen ytterligare en gång om maffians erbjudande att glömma allt om de får tillbaka väskan. Den här dagen finns inga bestämda händelser, möjligen nån fest hemma under kvällen. Har inte karaktärerna lämnat ifrån sig väskan innan kvällen kommer maffiakillarna hem till dem. När de snackat med den rätt berusade Eddie har han sagt att "om det är nån som vet var era prylar finns så är det mina polare..." (han har ju rätt höga tankar om karaktärerna, och tror att de har koll på det mesta som händer). Maffian är alltså bara där för att kolla om det ligger nåt i det Eddie säger, och se ifall karaktärerna vet vem som tagit väskan. Men det hindrar ju inte att de har ett ganska hotfullt tonfall när de tilltalar dem...

De säger att de letar efter en väska, om karaktärerna säger att de inget vet pressar de dem, men inte alltför hårt, då de ju faktiskt inte tror att de har väskan. Om karaktärerna ger dem väskan med pengar tror de att de lyckats sälja knarket. "Skickligt av er att lyckas göra er av med det så fort" konstaterar maffiakillen, och lämnar lägenheten utan vidare bråk.

Måndagen

Idag har karaktärerna ytterligare en stund på sig att lämna ifrån sig väskan, om de inte redan gjort det. Oavsett hur de gör, ringer Eddie framåt lunchtid. (Är karaktärerna inte hemma träffar de på honom personligen.) Han berättar glatt, alltid nöjd att kunna komma med fräscht skvaller, att maffian hittat killen som tagit deras väska. "En hel portfölj fylld med kokain, hajja hur mycket pengar han kunde fått för det! Men det lär han knappast ha nån nytta av nu..." Maffian har fixat killen, sänkt honom i hamnen, och här sitter karaktärerna nu. Antingen har de lämnat ifrån sig väskan helt i onödan, eller så har de en grym massa pengar. I vilket fall är scenariot slut.

Beroende på hur scenariot flyter kan du välja att ta bort måndagen. Kanske känns det bara som upprepning att ha en hemmafest till, om det varit en efterfest på lördag kväll, kanske har du inte tid nog. Väljer du att göra så dyker maffiakillarna upp nån gång vid lunchtid på söndagen. Eddie ringer då bara en kort stund efter att de givit sig av.

Bonushändelser

Om scenariot går trögt, om spelarna inte är så bra på att spela mot varandra på egen hand är här några händelser att lägga in vid tillfälle för att få igång dem lite, och inte

alldeles nöta ut Eddie. Rätt många handlar om pengar. Du ska absolut inte känna att du måste använda dem om du inte vill. Improvisera gärna egna istället.

Kille som tigger

Det finns gott om folk i de här trakterna som inte har några pengar. Det finns också gott om folk som vill ha sprit. En rätt sliten man eller kvinna kommer fram till karaktärerna på gatan och tigger pengar. Eller så dyker någon upp på en bar och tigger drinkar. Det kan gärna vara nån som karaktärerna känner lite vagt, eller som påstår sig känna dem.

Mystiskt meddelande

En man som ser rätt väck ut, trasiga kläder, spretigt skägg och vinda ögon, kommer fram till killarna. Han muttrar något ohörbart, tittar sig nervöst omkring och ger dem en skrynklig lapp. Sen haltar han iväg så fort han kan, han är bra på att försvinna. På lappen står, med sneda bokstäver "Möt A. på hörnet Newton och White, kl. (en tid som för karaktärerna är inom en timme). Ta med G.G." Det är undertecknat "En vän". Hörnet ligger i närheten. Givetvis betyder det hela ingenting alls, killen är bara en aning bizarr, och ingen möter karaktärerna om de får för sig att gå dit.

Gammal flickvän

Någon före detta flickvän till nån av karaktärerna dyker upp. Hon är rätt efterhängsen och jobbig, säkert ganska packad. Hon vill nog ha sprit, eller pengar, eller vill bara prata om vad det var som egentligen gick fel. Eller så vill hon bara skälla ut den aktuella killen.

Kille som kräver tillbaka en skuld

Nån av karaktärerna är skyldig den här killen en mindre summa pengar. Nu har det gått ett bra tag och killen, som är en ganska bastant och stadig man, vill ha pengarna tillbaka. Han hotar med stryk och är svår att bli av med om man inte betalar honom.

Killen med säkra tips

Den här killen dyker upp på galoppbanan. Han är lite hemlig, talar ganska tyst och närmar sig karaktärerna försiktigt. Han påstår sig ha schyssta tips direkt från stallet, och eftersom han tycker de ser ut som pålitliga killar kan han tänka sig att föra dessa vidare till karaktärerna för lite pengar. Givetvis är han en bluff, och tipsen värdelösa.

Korrupt snut

En fet polis kommer till karaktärerna. Han har något klagomål på dem; de får inte dricka just här, de är för högljudda, de skräpar ner eller vad som helst. Protesterar de säger han att det nog är bäst att de följer med ner till stationen. Han är svår att övertala men det går. Eller så kan man muta honom.

Händelseförloppet (kort sammanfattat)

Torsdagen: Eftermiddag och kväll med fattig kväll på krogen

Fredagen: Galoppbanan, de hittar väskan, festar förmodligen rätt glatt.

Lördagen: Poesikvällen, maffian märks rätt tydligt.
Söndagen: Festar hemma, maffian dyker upp.
Måndagen: Maffian hittar rätt väska, Eddie ringer.

Saker att tänka på

Här är några punkter som det kanske kan vara lätt att glömma bort, men som är viktiga att komma ihåg.

- Gå igenom karaktären enskilt med varje spelare innan scenariots början.
- Gå igenom karaktärernas förhållande till varandra, sprit och området.
- Hoppa hellre över saker än att stressa på spelet. Det viktiga är att spelarna tar pengarna, och att de gradvis fattar att maffian letar efter en väska, samt slutet.
- Haka inte upp dig på detaljer. Improvisera mycket, det väsentliga är helhetsbilden och stämningen.
- Ta det lugnt, ha roligt, och tänk på farbror Bukowski.

Namn på folk och saker

Det kan vara bra att ha lite namn att slänga in när karaktärerna möter folk. Här har du några exempel, och även lite namn på barer och öl. Hitta lika gärna på egna, men tänk på att det ska passa in i tid och rum.

Mansnamn	Kvinnonamn	Efternamn	Butiker
Joe	Elisabeth	McCoy	O'malleys
Frank	Yasmine	Bliss	Hassan 7 - 11
Peter	Elaine	Den	Ali's Groceries
Ken	Miranda	Blackmill	Steward Supermarket
Kenny	Edain	Smith	Westwood Minimarket
Roy	Kristen	Mill	
Bob	Linda	Well	
Stewart	Susan	Lupo	
James	Leona	Dole	
Arthur	Ruby	Penn	
		Jordan	
		Troy	
		Blair	
Barer			
Golden nugget		Macefeld	
Opus		Green	
Little Nemo		Wood	
Velvet Mine		Kimmel	
Mailman		Harris	
		Shrew	
Öl		Sprit	
Miller		Whiskey	Jim Beam
Budweiser ("Bud")			Jack Daniel's
Schlitz			Wild Turkey
Michelob			Four Roses

Rolling Rock
Lone Star
Dixie
Coors
Master's

Gin

Vodka

Maker's Mark
Beefeater
Gibson's
Seagram's
Smirnoff

Schyssta drinkar

Dry Martini (gin)
Manhattan (whiskey)
Bronx (gin)
Gimlet (gin)
Daiquiri (rom)
42nd Street (whiskey)
Whisky Sour (whiskey)
Sidecar (cognac)

Louie Sloan

Du är en stadig, vit man på 43 år. Du har tagit en hel del stryk genom livet, men gett en del också. Du har aldrig varit rädd för nånting. Du har aldrig riktigt brytt dig om vad som hänt. Redan i skolan fick du ett rykte som en konstig typ, en slagskämpe och enstöring. Du hade inga nära vänner, höll dig mest för dig själv. Alla de andra verkade hålla på med så ointressanta saker. Det enda du hade gemensamt med de andra killarna var intresset för flickor. Men du orkade inte med all skit runt omkring det där. Blommor, presenter, dates, det verkade så omständligt.

Du insåg rätt fort att det enda du ville göra var att ta det lugnt och dricka vin. En del av de tuffare killarna störde sig på din ovilja att följa med strömmen. De som muckade fick skylla sig själva. Dina nävar har alltid varit snabba och hårda, du har aldrig backat för en fight.

Skolan gick inget vidare, och strax efter att du gått ut åkte du dit för misshandel, fick sitta inne ett par år. Och det var inte ens du som börjat fighten. Det var inte lätt i fängelset, ingen sprit och en massa arbete och regler. Och dessutom var du hela tiden omgiven av idioter. Sen du kommit ut tog du vilka skitjobb som helst, du klarar dig på pengar nog till dricka och en billig lägenhet.

Du har lugnat ner dig lite på senare år, hoppar inte på första bästa kille som säger fel saker längre. Det som intresserar dig förutom dricka är kvinnor. Det finns väldigt få kvinnor som riktigt faller dig i smaken, som du orkar med nån längre tid. De flesta förväntar sig alldeles för mycket. Du behöver nån som är mer som du. Nån som inser att den här världen inte är så mycket att bry sig om, att allt ändå ordnar sig på nåt sätt. Nån som tar dig för den du är, och som inte bryr sig mer om dig än du bryr dig om henne. Och det är svårt att hålla kvar kvinnor. Annat är det med polarna. De håller i alla väder. De bryr sig inte om att du inte vill jobba, att du bara vill slappa. De bjuder när pengarna är slut. Dem kan du lita på.

Gratis käk

"Jag gick ner till porten för att kolla om jag fått nån post. Det var en seg jävla dag, det blev en del dricka kvällen innan, och där gick mina sista pengar. Inte en cent kvar. Korridoren såg lika trist ut som vanligt. Det var ett skitigt ställe, men billigt. Jag hade bott där ett bra tag, nästan klarat hyran i tid varje månad.

Trappan knarrade, det luktade mögel och gamla spyor. Och ingen post heller. Jag hade gått ner helt i onödan. Och så hyrestanten, jävla kärring att stirra. Hon satt mest hela dagarna nere i porten, bevakade oss, höll koll på vem som kom eller gick. Hon hade inte mycket till övers för mig. Jag var ofta ute till sent, sällan uppe tidigt. Och hon gav mig alltid den där blicken, som om hon vore så mycket bättre än jag. Jag gav henne en minst lika grinig blick tillbaka. Uppför trappan igen, det var inte helt lätt att gå rakt den här dagen.

Låset till dörren ville inte gå upp. Låsen på det här stället var skit, man fick bända som fan. Till sist öppnades dörren. Sängen gnisslade, det var skönt att få sitta ner igen. Men... vafan, inte hade jag blommiga gardiner? Eller några gardiner alls? Det där stämde inte, jag tittade runt och det var rent där, städad. Jag hade gått till fel rum. Men den som bodde här verkade ha det lite bättre ställt än jag. Han kunde gott dela med sig lite.

Jag kollade snabbt kylan, och jorå, där fanns det prylar. Jag plockade åt mig en korv, en limpa, en burk jordnötssmör och, ja jävlar,! Ett par bärs! På väg ut fick jag syn på en flaska portvin på en hylla, och greppade den också. Jag gick ut i korridoren och tillbaka till mitt eget rum. Dagen verkade gå mot det bättre."

På väg hem...

"Det var sent, jag var på väg hem, och det gick inte fort. Min Jim Beam-flaska var nästan tom, jag drack ur de sista dropparna och krossade den mot gatan. Det är en alldeles särskild känsla att vara på väg hem, sent. Man lunskar fram utan tankar, med blicken i marken. Tänker inte på tiden, inte ens på att komma fram. Det spelar ingen roll då, man bara går. Gatan var nästan helt folktom. Men så dunsade jag in i någon.

"Se upp för helvete!" Det var ett par unga killar, uppklädda och kaxiga. Och inte alls lika packade som jag.

"Äh, fan..." muttrade jag, och började gå vidare.

"Skaru ha stryk, eller?" Jag svarade inte. För tjugo år sen skulle jag ha nitat dem. Numera skiter jag i vilket. Jag orkade inte hetsa upp mig över ett par jävla yngel.

En av killarna gick ifatt mig, tog tag i min axel. Genom dimman insåg jag att de menade allvar. Jag lyckades snurra runt ganska snabbt och fick in en rejäl höger rakt i magen på killen. Han vek sig, stönade. I ögonvrån hann jag se den andre killens näve komma emot mig, han träffade hårt över ögat. Det sved till ordentligt. Min vänster missade, jag tog ett par tunga slag mot magen. Jag lyckades ge honom en halvlyckad smäll över örat, men jag hade tappat det.

Jag hade kanske haft en chans om jag varit nykter. Men nu var de över mig båda två. Jag låg ner, de sparkade på mig. Jag insåg att det var kört, bara att försöka klara sig ur det så oskadad som möjligt. Jag skyddade huvudet med armarna, kröp ihop, väntade på att det skulle ta slut. Till sist tröttnade de och gick.

Jag låg kvar. Inte mycket annat att göra. Hela kroppen gjorde så ont att jag nästan inte kände det. Jag låg där rätt länge, till sist kunde jag resa mig. Jag började släpa mig hemåt. Det gick inte fort."

"Säg nåt ska jag göra't!"

"Jag satt i en bar, det var ett skitigt ställe. Det låg nära, samma kvarter som lägenhetshotellet jag bodde på. Belysningen var dålig, bardisken var sliten och smutsig, bartendern grinig. Det var nästan folktomt, jag hade inga pengar kvar, och tömde just min sista öl. Det finns inte mycket som är värre. När pengarna tar slut, och man inte är på långa vägar så full som man skulle vilja vara.

Dörren öppnades, det kom in en kille. Han var ny här, jag hade inte sett honom tidigare. Och jag hade sett de flesta som brukade hänga här. Killen var ung, såg ut att ha en del pengar. Snygg kostym, verkade ha smak. Och han verkade inte vara helt nykter heller.

"Du ser ut som en schysst kille, bjuder du mig på en bärs?" frågade jag.

"Köp din egen jävla bärs."

"Men jag har just förlorat min fru, fått sparken också."

"Den historien kan du dra för nån annan." Han var tydligen inte full nog att falla för dåliga lögner. Jag fick prova nåt annat.

"Okej, jag kan göra nåt, vad som helst, säg nåt ska jag göra't!" Han tittade på mig, plockade upp min tomma ölbutelj.

"Visst, krossa den här mot skallen."

"I så fall vill jag ha en whiskey."

"Gör du det får du hela flaskan." Killen flinade och räckte mig buteljen. Jag tog den, såg honom i ögonen och slog den hårt mot pannan. Skärvorna klirrade mot bardisken, jag kände varmt blod rinna nedför ansiktet.

"Det var som fan!" Killen stirrade klenroget på mig, vände sig till den fullständigt oberörde bartendern. "Ge den här killen en flaska whiskey!" Jag fick min flaska och ett glas. Jag hällde upp. Spriten blandades med blod när jag drack. Det gjorde inte ont alls."

Ron Miller

Du är 47 år. Din uppväxt var god. Du fick bra chanser till utbildning, men du orkade inte riktigt ta dem. Dina föräldrar var rika, de hade stora förhoppningar på dig som den äldste sonen. De dog båda två i en trafikolycka när du var i 20-årsåldern. Det blev ett ansevärt arv till dig och din bror, Jonathan. Han är ett par år yngre än du, och mer ambitiös. Du har alltid mest varit intresserad av att ta det lugnt. Arbete ligger inte för dig.

Du upptäckte ganska tidigt att det mest tillfredsställande man kan göra är att bara vara för sig själv med en flaska vin, ligga still och bli behagligt berusad. Det tog inte lång tid att göra av med din del av arvet. Sprit, flickor, galoppbanan... Jonathan la sina pengar på rätt ställen. Han äger ett företag nu, som tillverkar fläktar. Han är gift och har två barn. En familj att försörja, ansvar. Och det är just vad du är glad att du inte har.

Pengarna tog slut, och du har dragit dig fram bäst du kunnat. Ibland har hästarna sprungit din väg, du har alltid haft en förmåga att plocka ut vinnarna. I perioder har du kunnat leva på de pengar du vunnit på galoppbanan. Men vinsterna håller aldrig i sig någon längre tid. Just när det går som bäst börjar man göra misstag.

Alltför ofta har du varit tvungen att jobba. Det har varit lagerarbete, hamnarbete, kroppsarbete mest. Det har inte varit lätt, men så länge du har en säng och en flaska vin klarar du dig. Det är det du har att se fram emot när du sliter med nåt skitjobb. Att du till sist ska få komma hem och ta det lugnt. Och när du varit på ett jobb har du tagit alla chanser att ta det lugnt. Det är väl därför du aldrig fått behålla något jobb särskilt länge...

Ofta har du ringt din bror. Det är lätt att få honom att känna sig skyldig, du brukar få pengar om du lägger orden rätt. Men på senare tid har det blivit svårare. Det verkar som om han börjar inre att du aldrig kommer att betala tillbaka, att du inte har nån vilja att bli något. Inget annat än var du är, i alla fall.

Bra dag på banan

"Det var en bra dag på banan. Jag låg på 40 dollar plus, tog en paus från hästarna nu. Det var skönt att sitta i baren ett tag. Det var en solig dag, varmt, men här inne var det svalt. Jag hade druckit ett par whiskey med soda, det var rätt lugnt här nu. En kvinna kom fram till bardisken. Hon såg fin ut, lite sliten men fin. Hon satte sig bredvid mig. Det måste ju vara något slags tecken.

"Vad dricker du?" frågade jag. Hon såg på mig. Hon log.

"Vodka Martini." Jag vände mig mot bartendern.

"En Vodka Martini till damen, och en till bourbon med soda till mig." Vi fick våra drinkar. "Är du här ensam?" frågade jag henne. Hennes leende bleknade något.

"Nej, jag väntar på Joe, min kille."

"Jaha. Var är han då?"

"Han spelar just nu. Jag tycker hästar är tråkiga."

"Vissa är tråkiga, andra inte. Häng med mig hem istället."

"Varför skulle jag?"

"Jag skulle aldrig lämna dig ensam i en bar på galoppbanan." Jag kände en hand på min axel. Det stod en rätt storväxt man där. Han såg inte glad ut.

"Vad fan har du att säga till min fästmö?"

"Ah, det är du som är Joe!"

"Ja? Och vem i helvete är du?" Kvinnan drog i honom.

"Han är ingen alls, Joe! Kom nu så åker vi hem! Snälla, jag orkar inte med nåt bråk idag!" Killen tittade ilsket på mig. Jag tittade tillbaka, roat. Det här var just en sån kille som jag hade velat spöa upp, om jag bara hade orkat bry mig. Förmodligen hade jag ändå bara förlorat.

"Okej, du ska vara jävligt glad att jag har vunnit idag, annars hade du fått stryk!" Han tog kvinnan hårt i armen och drog iväg med henne, mot utgången. Jag tömde först min egen drink och sedan det hon lämnat av sin. Jag återvände till hästarna. Efter sista loppet låg jag 40 dollar back. Det kunde varit en bättre dag."

Cyklar

"Det var inte det bästa jobb jag haft, men inte heller det värsta. Jag jobbade på en cykelfabrik. Jag lastade in på lagret och packade varor för frakt. Vi var rätt många där på lagret, och alla ungefär lika ointresserade av jobbet. Ja, det fanns väl ett par som var lite mer engagerade, men jag var inte en av dem. Cyklarna på lagret hängde på ställningar från taket, hängde på långa skenor i flera nivåer. De hängdes upp med truckar. Det var en stor lokal, och det var lätt att smita undan då och då.

Jag brukade gå längst in under cyklarna. De hängde lågt över golvet, och jag hade hittat ett ställe där jag kunde ligga och inte synas alls. Jag låg på rygg och tittade upp

mot cyklarna. De bara hängde där, tusentals cyklar, alla så gott som likadana. Det var som ett universum av cyklar, stilla, tyst. Det gjorde mig lugn till sinnes, jag hade min vinflaska med mig. Jag tog en klunk vin då och då, jag tänkte på ingenting. Cyklarna tänkte på ingenting. Men de hade inget vin.

Så tillbringade jag rätt mycket av min tid på lagret. Jag visste att det inte kunde vara för evigt. En dag rasslade det till bland cyklarna. Inte mycket att göra åt, förmannen tittade ner på mig där jag låg.

"Ni verkar inte ta ert arbete på allvar, mr Miller. Jag hoppas ni förstår att vi måste låta er gå?"

"Visst. Får jag min check idag?"

"Vi skickar den med posten."

Gärna pengar, inget jobb

"Vi skulle ses på ett fik alldeles i närheten av hans kontor. Det var ett billigt ställe, luktade plast och flottig omelett. För en gångs skull var det jag som var tidig. Eller ja, så hade det väl varit de flesta gånger vi träffats på sista tiden. Det var ju jag som behövde pengar. Jag drack en kopp dåligt kaffe medan jag väntade på min bror. Efter en halvtimme dök han upp.

"Ursäkta att jag är sen, det var ett möte som drog ut på tiden."

"Ingen fara brorsan. Kul att se dig."

"Ja, detsamma." Han lät ganska tveksam, satte sig vid bordet. Han såg ut som vanligt. En kille som jobbar för mycket. Oroar sig för mycket; -Kommer jag att kunna försörja min familj, lyckas, leva den amerikanska drömmen?, och allt det där. "Hur är det med dig? Du ser inte ut att må så bra?"

"Jorå, lite trött bara. Hur går det med företaget?"

"Bara fint, vi expanderar med en ny fabrik i Baltimore snart. Mycket jobb, men det går bra. Hur har du det själv med jobb?"

"Inget vidare, fick sparken i förrgår. Du har inte en hundring att låna mig? Du får tillbaks den, jag lovar."

"Jag vet inte, vad hände med pengarna du fick senast vi sågs?"

"Jag var tvungen att betala en gammal skuld. Men du får tillbaks dom också."

"Okej, men det här är sista gången." Han tog upp plånboken och gav mig några sedlar. Jag tog emot dem, försökte att inte verka alltför ivrig. "Du vet, jag skulle kunna ge dig jobb på vår fabrik här i stan."

"Tack, men jag vill hellre försöka på egen hand. Jag vill inte få ett jobb bara för att brorsan äger företaget." Det verkade som om han gick på det. Han har alltid varit lite godtrogen. Jag är hans äldre bror, han är uppfostrad att lita på mig. Och trots all skit jag gjort sitter en del av den uppfostran kvar.

"Ja, men fundera på det i alla fall? Jag måste gå nu, ta hand om dig. Och gör inte av med alla pengarna på sprit, va?"

"Nejdå, ingen fara. Vi ses." Han gick. Jag gick ut på gatan, tog en taxi till galoppbanan."

Peter Redwood

Du spenderade det mesta av din barndom med pianot. Egentligen vet du inte vems idé det var att du skulle börja spela. Så vitt du kan minnas har du alltid spelat, hela tiden påhejad av familj och vänner. Under hela din uppväxt fick du höra att musiken var din räddning, din gåva från Gud. Det var musiken som skulle ta dig och din familj ut ur ghettot. Så blev det inte.

Dina föräldrar ville att du skulle spela klassisk musik. Det var inte något du var särskilt intresserad av. På sätt och vis gjorde du revolt mot dina föräldrar genom att börja spela jazz. De blev väldigt besvikna på dig och än idag kan du ångra att du inte gjorde som de ville.

I 15-årsåldern fick du börja spela på de lokala jazzklubbarna. Trots att du var så ung var det många som var imponerade av dig. Ryktet om "den lille pianisten" spred sig, och när du hunnit bli tjugo var du känd i hela Boston. Det var nu det skar sig totalt mellan dig och din familj. Du hade fått ett erbjudande om att åka ut och turnera tillsammans med ett mindre känt jazzband. Familjen pressade dig, du fick välja mellan dem och musiken. Naturligtvis valde du musiken. Det har nu gått 23 år sedan du sist såg din familj. Ibland lyfter du telefonluren för att ringa dem, men du orkar aldrig riktigt slå numret.

Musiken tog dig ut i världen, du spelade överallt, spelade med några av de största. Livet flöt. Du spelade till och med in ett par skivor. Inte i under eget namn, utan som "gästartist". Du hade det mesta, brudar, pengar, respekt. Livet var en fest. Men någonstans under resans gång började du att förlora skärpan. Det tog på nerverna med alla spelningar. Istället för att bara festa efter spelningarna började du dricka allt mer innan, för att lugna ner dig lite. Händerna blev klumpiga och långsamma. Du började få svårt att hänga med i tempot. Vad du än skulle göra fanns spriten där. Till slut fick alla nog av dig. Du hade antagligen förolämpat varenda människa du kände. Någonstans i Kalifornien blev du avslängd från turnébussen.

Det blev ett par hårda år, men du bet dig fast. Spelade på småklubbar för gratis sprit och lite pengar. Efter ett tag fick du ett par riktiga vänner, med samma intressen som du. Nu är du 43. Dagarna flyter på, en efter en annan. Och det räcker bra för dig. Du jobbar vissa kvällar, festar andra. Livet är helt okej. Fast det hade ju inte varit fel med lite mer pengar.

Betty

"Jag har levt tillsammans med kvinnor många gånger. Det funkar aldrig nån längre tid. Det är som om de ville att man skulle göra dem illa. De letar efter saker hos en som kan såra dem, och förr eller senare händer det. Det är inget man gör avsiktligt, det bara blir så. Och är det nåt jag lärt mig så är det att det bara blir värre om man försöker reparera saker. Det kanske håller ett tag till, men sen får man samma skit igen.

Jag bodde med den här kvinnan, Betty hette hon. Jag var helt nere i henne, jobbade till och med. Allt för att hon skulle vara nöjd. Men ibland måste man ju få festa till lite med polarna. Och Betty hade en jobbig ovana. Varje gång jag kom hem sent, full, låste hon mig ute. Hon ställde saker för dörren, det hjälpte inte hur jag skrek och bankade. Jag fick sova på gatan, ibland somnade jag i rabatten. Sen var hon grinig ett par dar, och så var allt bra igen. Det var skit, men jag tog det, för det var henne jag ville ha.

Så en kväll hade jag festat hårdare än vanligt. Jag minns att jag gick hem. Och så vaknade jag, och det var morgon och jag låg i sängen. Jag hade en jävla baksmälla, och det kändes konstigt. Jag hade inte vaknat i sängen med baksmälla på länge. Jag brukade vakna utomhus. Betty var inte i sängen. Betty var inte i huset. Jag hade skärsår på händer och armar. Ett fönster var krossat. Jag fattade ingenting. Senare på dagen började mitt huvud klarna lite. Telefonen ringde. Det var Betty. Hon lät arg.

"Efter igår kväll kan du bara drömma om att få se mig igen! Jag skickar min svåger att hämta mina saker."

"Öh, vänta lite nu! Jag minns inte ett skit, vad hände igår egentligen?"

"Hur kan du glömma nåt sånt? Jag hade låst, du skrek och gormade om vilken hora jag var, så att alla grannarna hörde. Och så sa du att du skulle slå in dörren."

"Jaså? Gjorde jag det?"

"Nej, du fick ont i axeln och skrek ännu värre. Sen slog du sönder fönstret med en flaska och klättrade in. Du började riva ut mina kläder och kasta ut dem på gatan. Du skrek att jag kunde bo på gatan, att jag var en hora!"

"Jaha..."

"När jag försökte stoppa dig gav du mig en smäll rätt över ögat. Det är alldeles blått nu! Och så kastade du ut mig också. Jag fick ta en taxi till min syster."

"Förlåt. Jag vet inte vad som kan ha tagit åt mig. Det ska aldrig hända igen. Kom tillbaka är du snäll."

"Aldrig! Jag fattar inte vad jag kunde se hos dig! Jag vill aldrig se dig mer!"

Hon slängde på luren. Jag såg henne inte igen. Fan, efter allt jag tagit från henne. Första bästa miss jag gör tar hon som en ursäkt för att lämna mig. Och så blir det alltid, det har jag lärt mig nu. Det går inte att tillfredsställa kvinnor. Är man borta i ett par dagar är man oansvarig. Är man hemma, då är man lat. Det är bara att gå vidare, inte se bakåt."

Polarna, baren, kvällen

"Jag hade en riktigt dålig dag. Det var så redan när jag vaknade. Jag kunde inte gå upp, bara låg och stirrade i taket. Tänkte på mitt liv, att jag knappt kunde spela längre. Att jag inte hade några pengar, inte ens nån sprit. Allt var åt helvete, jag var på botten.

Då bultade det på dörren, och det var mina polare som kom. Det var knappt att jag orkade titta på dem. Men de räddade dagen. De drog med mig ned till Gyllene Hornet. Och de hade pengar, hade vunnit på galoppbanan. De bjöd på drinkar, berättade om saker som hänt. Roliga grejer de gjort på fyllan. De tunga molnen lättade. Jag började känna mig uppåt igen. Det spelade ingen roll att jag inte hade pengar. Jag hade ju mina vänner. Och det finns få tillfällen i livet då man är så lycklig som när man är berusad med sina vänner. Man bryr sig inte om all skit, vad som händer, vad folk säger. Allt bara rinner av en.

Dagen kändes mycket bättre där i baren. Och alla där var glada, drack och hade roligt. Det blev slagsmål mellan ett par killar, men inte ens det var riktigt på allvar. De pucklade på varandra ordentligt i gränden bakom baren, alla vi andra hejade på. Några slog vad, och till sist låg den ene ner. Alla gick tillbaka in, vinnaren bjöd laget runt. Förloraren kvicknade till och fick en drink han med. Sen fortsatte jag och grabbarna ut på stan. Vi gick från bar till bar, bjöd på folk på drinkar och skrattade. Ett par brudar följde med oss, de var kanske inte så vackra med de hade nånting. De var som vi.

Vi gick till en nattöppen butik, köpte billigt vin och öl. Vi tog oss hem till min lägenhet. Festen fortsatte hela natten, långt in på morgonen. Det är det som räddar mig, ofta. Polarna, de ställer upp i alla lägen. Är man pank finns det alltid nån som bjuder. Och de är inte som kvinnor, de kan ta ett par hårda ord på fyllan. De gnäller inte över att man bränner pengarna så fort man fått dem i plånboken. De kan ta livet som jag tar det. Det är inte så allvarligt. Det finns alltid en anledning att festa."

Lyckad spelning

"Det var en kvinna jag träffade en gång. Hon var fantastisk. Det hela hände på en spelning. Jag hade druckit rätt rejält innan. Det var någon finnisg tonårspoet som ville att jag skulle spela musik i bakgrunden på hans uppläsning. Det är rätt vanligt med poesiuppläsningar på klubbar här i stan. Jag skulle väl få ett par dollar för besväret, plus gratis sprit för kvällen. Det var grabbens misstag. Jag kom dit vid öppningstid och satte mig vid baren. Gratis sprit. Det var bäst att passa på. När folk började dyka upp var jag igång ordentligt. Grabben sneglade nervöst på mig och bad att jag inte skulle dricka mer före framträdandet.

På senare tid har jag fått allt svårare att stå på scen. Allt folk som stirrar och hänler. Nu är jag mest i bakgrunden. Men det känns som om det är jag som står under spotlighten. Inte underligt att jag dricker. Vem fan vill ha en bunt stirrande idioter framför sig när man spelar. Förr såg folk inte lika elaka ut. De kom för att ha roligt. Nå, spelningen var en katastrof. Jag missade en massa tangenter. Jag spillde ut min sprit och släppte mig så ljudligt att jag överröstade den stackars grabben. Fast det är klart. Det var ju det första beviset på uppskattning han fick av publiken. Jag trodde att han skulle börja gråta när de skrattade. Självt bryr jag mig inte om sånt. Låt dem skratta.

Grabben slutade i förtid och jag dröjde mig kvar vid pianot. Det var ingen som brydde sig om mig. Folk började roa sig. Det var då hon kom fram. Otrolig kvinna, vacker. Först fattade jag inte vad hon ville mig, en ful, gammal gubbe som inte ens

kunde hålla tillbaka en fjärt. Hon satt bredvid mig och klinkade på pianot. Pratade med mig om musik och allt möjligt. Jag lyssnade inte så mycket. Min blick var fokuserad på hennes stora röda läppar. Jag lovar, de var perfekta. Det var som om det var två stora läppar som satt bredvid mig, man kunde inte titta på något annat. Läpparna formade ord. De talade om kärlek och hur den hade svikit henne. Hur hon aldrig skulle finna någon sann kärlek. Framför mig satt en fantastisk varelse. Sårad, vacker. Och det enda jag kunde tänka på var hur jag skulle få henne i säng. Morgonen efter kände jag mig ganska usel."

Robert Scheikel

En gång i ditt snart 55-åriga liv var du lycklig. Inte bara en nöjd tvåbarnsfar och gift med en fantastisk kvinna. Du hade lyckats. Du hade fullföljt den amerikanska drömmen, tagit dig upp ur den vita underklassen och lyckas bli något. Du var stolt över det då, och det är du fortfarande.

Du började på botten, slet som resande verktygsförsäljare. Det slit du la ned på resandet och arbetet gjorde att allt kändes helt rätt då du slog dig ned och började jobba som grossist. Ni fick ett par fantastiska år, du och din familj.

Kanske skulle lyckan ha bestått om det inte hade varit för honom... En dag dök en avlägsen kusin upp. Killen hade gjort otroliga klipp på fastigheter. Klädde sig flott. Han bjöd på sprit och lyckades charma hela familjen. När han erbjöd sig att investera dina sparade pengar i ett idiotsäkert fastighetsprojekt nappade du direkt. Tanken var att köpa upp slumområden billigt, renovera och sälja dyrt.

Naturligtvis gick allt åt helvete. Ingen (mer än du) ville investera pengar i ett ghetto, och dina pengar försvann. Kort därefter rasade äktenskapet. Hon hade funnit en ny man, hennes stora kärlek, din "klipparkusin". Han kunde ge henne det du inte längre klarade av; pengar, kläder, prylar. Vid skilsmässan hade hon råd med en bra advokat. Hon fick huset, bilen och full vårdnad av barnen. Du fick hunden. Han dog tre månader senare.

Du vet inte riktigt när du började dricka. Det verkade bara naturligt att ta sig ett par glas, naturligt och bedövande. Efter ett tag förlorade du firman. Konkursen räddade dig från fordringsägarna men egentligen brydde du dig inte. Du fick ett nytt liv. Nya vänner...

vänner som inte sviker dig. Vänskap som håller. Men det finns ett problem med dina nya vänner. De bryr sig inte alls lika mycket om att ta sig tillbaka till det gamla livet som du. De drar iväg dig på saker, roliga saker, och det är svårt att behålla ett jobb om man är borta en vecka och festar med polarna. Och du kan ju inte gärna överge de enda vänner du har för nåt skitjobb.

Du försöker i alla fall hela tiden, så gott det nu går. Försöker jobba dig tillbaka till det du en gång hade. Vem vet, nästa jobb kanske kan leda samma väg som det gamla försäljarjobbet. Innan man vet ordet av är man där igen. Lyckad, med egen firma, eget välfyllt barskåp och en snygg fru. Den amerikanska drömmen.

En runda till polarna

"Det var kväll. Jag hade just avslutat första dagen på nya jobbet. Det var ett lagerjobb i hamnen, ganska tungt. Men det var i alla fall ett hederligt jobb. Inget går upp mot en hel dags arbete. Man känner att man lever. Det värker i lederna, men man vet att det är en värk som betyder pengar.

Nu var det här kanske inte det allra mest välbetalda jobbet. Men det var i alla fall pengar, och den här gången skulle det bli grundplåten, början på min nya framtid. Det gällde bara att klänga sig fast, hänga kvar. Jag skulle arbeta som ett lastdjur. Bära, slita och se fram emot belöningen. Jobbar man bra blir man förr eller senare befördrad. Det gäller bara att passa sig så man inte åker dit igen, super bort för många dagar. Den här gången skulle jag fixa det. Jag skulle lyckas, bli rik. Har man väl pengar är det inga problem att hitta en ny, fräsch kvinna. Och med pengar kan man köpa ett eget hem, komma bort från de skitiga lägenheterna. Den här gången skulle jag verkligen jobba. Bitar mig fast, slita. Jag skulle rycka upp mig ordentligt.

Men nu var första jobbdan slut. Jag skulle bjuda polarna på en runda på baren på hörnet. Jag förtjänade verkligen att få fira lite, fira mitt nya jag. Jag var den arbetsamme, ordentlige Robert. Jag skulle bara supa på helgerna, sköta mitt jobb. Jag var killen som var värd att fira. Det var jag som bjöd den här kvällen, och ingen ska kunna säga att jag är en snål kille. Det blev en runda till. Och sen bjöd polarna på varsin. Jag kände mig fri. Lyckad, nu var det ingenting som kunde stå i vägen för mig! I morgon skulle jag tillbaka till jobbet, slita igen. Men just nu var jag kung.

Tre dagar senare höll jag checken i handen. Inte mycket pengar, jag hade ju bara jobbat en dag. För jävligt, att de inte kunde ge en knegare en chans. Man måste ju för helvete få fira lite utan att få sparken. Det var ju bara den här gången, man borde få åtminstone en andra chans. Va fan, det var inte första gången jag fick sparken. Jag hade klarat mig förut. Klarade mig utan dem och deras jävla jobb. Men nästa gång... Jag skulle fixa ett nytt jobb, inga problem. Nån gång skulle det bli min tur igen. Vilken dag som helst."

En hundring

"Gyllene Hornet är en rätt bra krog. Bartendern är okej, och man har kredit för det mesta. Han vet att man kommer tillbaka, att han får sina pengar. Och ibland när man är helt pank bjuder han på en drink. Jag brukar börja med en Vodka 7. Den är rätt mild, river inte håll i magen på en. De som hänger på stället är kanske inget vidare vackra. Men man vet vad man får, de flesta är där mest hela tiden. Det är ovanligt med nya ansikten. När kommer in nån ny blir det lätt att man stirrar. Om med ett dussin barfåglar som sitter och blänger surt på en kan man fatta att nån vänder i dörren eller drar efter bara en drink.

Men ibland kommer det in folk som är annorlunda. En gång, till exempel, kom en kostymkille in. Han såg ut att ha gått fel, passade inte alls in. Han var proper, ung, stilig.

Såg ut att ha pengar. Snacka om att alla blev förvånade. Ingen verkade känna honom. Alla stirrade, och han såg inte ut att bry sig. Bara gick rakt fram till baren och beställde en drink.

Jag satte mig på stolen bredvid killen. Han drack sin sprit, tittade rakt fram, och såg bara jävligt nöjd ut. Han verkade schysst, jag var tvungen att erkänna att han verkade schysst. Och han bjöd mig på en drink. Utan att jag ens hade bett om det. Det var fan inte lätt. Jag var avundsjuk, vad hade han gjort för att bli så lycklig, få så mycket pengar? Vad hade jag gjort för att få så lite? Och varför var han tvungen att komma ner hit och visa oss hur livet kunde vara? Men samtidigt verkade han vara en sån schysst kille. Han skröt inte eller nåt, var inte alls överlägsen. Och så bjöd han mig på en ny drink när den första var slut. Han lyssnade på mig när jag berättade om senaste skitjobbet jag fått sparken från. Han verkade fatta. Jag började gilla honom fast jag inte alls ville. Vi satt där och snackade ett par timmar. Han sa knappt nåt alls om sig själv, vad han gjorde där. Han pratade med mig som om han var intresserad av vad jag hade att säga.

Men så gick han in på toaletten, och lämnade kvar plånboken på bardisken. Vad gör man i ett sånt läge? Jag tänkte att jag bara skulle kolla, se hur mycket han hade. Och där låg en dryg hundring. Vad fan gör man? Han fick ändå skylla sig själv. Glida ner hit i sin snygga kostym med sitt lyckade leende. Han måste ju ha fattat riskerna. Jag tömde min drink, svepte ner plånboken i fickan och drog. Jag var nära att ångra mig, vända i dörren, men... En hundring för en kille som jag, en kille utan pengar... Jag behövde dem bättre än han."

Banan

"Det är en särskild känsla över galoppbanan. En gång såg jag ned på dem som spelade. Jag såg dem som idioter. Istället för att jobba stod de på banan och brände sina pengar. Hoppades att de just idag skulle få in den där omöjliga spiken. En riktig högoddsare. Bli rika och lämna misären. Flytta till de finare kvarteren och vara lyckliga. Nyckeln till framgång är inte spel, det är hårt slit och envishet. Det lärde jag mig tidigt, och det försöker jag hålla fast vid.

Men när allt gick åt helvete hade jag ingenting längre. Mina vänner undvek mig. Jobbet försvann. Pengarna sögs ifrån mig. Jag vet inte vad jag tänkte egentligen, den där dagen jag satte mig på bussen. Jag ville bort... kanske hoppa från nån bro, eller bara fortsätta rakt ut i ödemarken. Men bussen gick till galoppbanan. Där var mängder av människor, alla med samma mål. De skulle bli rika och åka därifrån som vinnare. Jag följde med strömmen in på läktaren. Satt och tittade, kollade stället, försökte att inte tänka. Och jag insåg att jag fattade hur det funkade. Jag kände efter i fickan. Där låg fem dollar. Innan jag visste ordet av hade jag satsat mina fem dollar. Hästen hette Gladiator. Femte loppet, på vinnare. Det spelade mig ingen roll om jag förlorade fem dollar till. Allt skulle ändå vara slut snart.

Och naturligtvis förlorade jag. Gladiator kom sist. Men killen bredvid mig vann. Han vann jävligt mycket men han gjorde inte det de flesta skulle ha gjort. Han glänste inte med sin tur, tryckte inte ner oss andra. Istället bjöd han laget runt på lite av sin medhavda sprit och drog iväg oss till restaurangen. Där bjöd han mig och alla som ville

ha på drinkar och öl. Killen var annorlunda, man kan säga att han räddade mitt liv. Han lärde mig spela, det tog ett tag men sen kunde jag det.

Och då insåg jag att hästar inte handlar om desperation. Spel handlar inte bara om att hoppas. Det är ett sätt att göra tillvaron dräglig. Ett sätt att stå ut med all skit. Det är som med spriten. det gör att man kan ta all skit. Det är ofta man inte vinner. Men om man kan sina hästar har man en bra chans. Och när nån av polarna vinner så firas det alltid rejält i restaurangen."

Följande beskrivningar av morgnar används för att välja karaktärer – låt spelarna läsa igenom alla fyra och sedan välja

(Robert)

Morgon

Det var en ny dag med nya möjligheter. Nytt jobb, nytt liv. Det här var dagen. Om ett par timmar skulle det börja, slitet. Fast det är klart, sämre gig än att jobba i hamnen fanns det ju. Det var rätt bra betalt och människorna var helt okej. Jag visste att jag behövde det och jag visste att jag skulle lyckas. Om jag jobbade i kanske fem månader och levde sparsamt så borde jag få ihop tillräckligt för att kunna köpa in ett mindre lager. Kanske verktyg. Det var en marknad jag kunde sen gammalt. Och därefter vore det bara att ge sig ut på vägarna. Besöka företag, butiker, hem, bygga upp en kundbas. Och det skulle vara början på vägen tillbaka.

Mitt skift började vid femtiden. Nu var klockan bara halv tio, men jag hade varit uppe sedan åtta. Det är viktigt att inte bli för slapp. Och ingen sprit före lunch, det höll jag hårt på. Jag brukade äta lunch vid tolvtiden. Fast när jag kände efter började jag nog bli rätt hungrig. Och jag hade ju knappt ätit nån frukost. Jag stekte ett par ägg och lite bacon som tidig lunch. Så då kunde jag ju lika gärna dricka ett par öl också.

Sen, när jag fått igång ett ordentligt lager med stadig kundkrets kunde jag kanske anställa några av de gamla polarna. Snygga till dem lite, de var ju bra killar. Det gällde bara att få tag på bra prylar. Det borde gå att få bra priser med de rätta kontakterna. Och man behöver ju bara köpa svart i början.

Jag tog en whiskey på maten, det kunde jag gott förtjäna. Jag var på väg. På rätt väg, vägen tillbaka till mitt gamla liv. Allt skulle ordna sig. Allt skulle bli som förut.

(Peter)

Morgon

Jag hade huvudvärk. Världen utanför sängen verkade otäck, ljus och kall. Vad hände igår? Vem brydde sig? Det är alltid idag som gäller. Den här kvällen skulle bli första spelningen på länge. Det var en viktig spelning. "Gap", vad fan var det för namn på en jazzklubb? På den gamla goda tiden hette ställena "The Shack" eller nåt, och hade stil. Det var lite klass på folket. Inga vita medelålders bockskägg som satt och klappade i otakt. En gång var jazzen den svarte mannens räddning från vardagen. Men vad i helvete, vita killar är ju helt okej de också. Lite taskigare taktkänsla, kanske...

Numera spelar jag nästan bara för att överleva. För min del spelar det ingen roll om det är vita, röda, månmänniskor eller uteliggare som sitter i publiken. Så länge jag får mina pengar och min sprit är allt bra.

Det var svårt att ta sig ur sängen, det är alltid det som är svårast. Väl uppe gick det lättare. Jag tog mig till toaletten med tunga steg. Jag undvek spegeln, tvättade ansiktet, spydde, rakade mig. Sen hällde jag upp en drink. Dålig rom och gårdagens gamla avslagna cola. Jag behövde sluta skaka. Problemet med att ha skakningar och spela piano är att det inte går. Hur man än gör missar man tangenter. Det enda som fungerar är sprit... i alla fall tills man fått i sig så mycket att man börjar missa tangenter av den anledningen. Och då har jag oftast slutat bry mig. Folk betalar före spelningen och inte efter. Det är en jävla tur det.

Nu gällde det bara att ta det lugnt till kvällen. Det kändes bäst att bara hålla sig inne. Träffar man på nån polare är det lätt att man drar iväg nånstans. Och då är det lätt att missa en spelning. Jag satt vid köksbordet, blandade en rom & cola till.

(Louie)

Morgon

Den där första sekunden finns alltid där. Den sekunden när man inte alls vet var man är. Och där var jag nu igen. Och sen visste jag att jag var på en gata nånstans. Inte var, men nånstans. Än så länge kändes det bäst att bara ligga stilla. Jag behövde bli mer säker på vem jag var. Marken låg hård mot ryggen, men det kändes i alla fall inte som om jag fått stryk. Jag försökte känna efter om plånboken låg kvar i bakfickan utan att röra mig. Det var svårt, som det alltid är.

Det var kallt på det här stället, på den här gatan. Fuktigt, kläderna kändes kalla och obehagliga. Jag öppnade ögonen. Jag såg mörka tegelväggar, och högt upp den blå himlen, smärtsamt blå, och ljus. Det var nån gränd, det luktade sopor. Jag andades, hostade, skakade. Jag reste mig till sist, försiktigt. Det värkte i hela kroppen.

Plånboken var kvar, och ett par sedlar i den till och med. Jag hann gå två steg innan jag var tvungen att luta mig mot väggen och spy. Jag vilade där ett tag, mot det sotiga teglet. Det var en bra vägg, den var ful men den ville vara vän med mig. Fast jag var nog inte så snygg själv...

Jag vacklade ut på gatan. Solen hamrade mot mitt huvud, världen rörde sig hackigt den här dagen. Jag föll in på första bästa bar. Luften där var kvav, Jag kunde känna stanken från toaletterna redan i dörren. Jag var nära att spy igen. Men det var mörkt, jag slapp det stickande solljuset.

Jag kröp upp på en barstol, och fick min vodka. Bra sprit att börja dagen med, går lätt ner, jag svepte den. Nästa gick samma väg. Det började kännas som jag levde igen.

(Ron)

Morgon

Jag vaknade, och låg i en säng. Jag tittade upp i taket, det var ett bekant tak, det var mitt tak. Jag var alltså hemma, det var en bra början. På bordet bredvid sängen stod ett antal flaskor, alla tomma. Jag måste ha druckit en hel del kvällen innan. Jag hade bara vaga minnen, jag mindes flaskorna, men trodde jag lämnat åtminstone nån av dem odrucken.

Jag reste mig mödosamt ur sängen, vacklade mot toaletten. Jag slog axeln hårt mot dörrposten, gick ner på knä och spydde. Jag hann fram till toalettstolen, och det var bra. Det var skitigt här, liksom i resten av lägenheten. Men det var ändå hemma, ett bra ställe. Jag vilade där en stund, lutad mot toalettstolen. Sen reste jag mig, det var tungt med det gick. Jag gick ut i köket. All sprit hade jag inte druckit upp. Jag blandade en Gin & tonic. Jag drack den sakta vid diskbänken och såg ut genom köksfönstret. Solen sken där ute, några barn lekte på gatan.

Jag hittade ett par kalla öl i kylan. Jag tog dem och gick tillbaka till rummet. Jag öppnade ett fönster, luften utifrån var sval och skön. Det kändes bra att vädra ut stanken här, stanken av gammal fylla och sömn. Jag föll tungt tillbaka i sängen och låg där i mina skitiga shorts på de trådslitna lakanen. Öppnade en öl. Det finns inte mycket som är vackrare än en nyöppnad öl, direkt från kylskåpet. Immig, kall och fuktig, kolsyran ångande från flaskhalsen. Den var som luften utifrån, svalkade mig. Jag låg stilla, taket var ett bra tak att titta på. Väggarna var inte då dumma de heller. Det var ingen idé att gå upp den här dagen.

Dikter till poesiuppläsningen

snabbservering

jag tog med min väninna sist
när du stod och läste poesi,
sa hon,
jaha, jaha? undrade jag.
hon är ung och snygg, sa hon.
och? undrade jag.
hon tyckte du var
förfärlig.

sen sträckte hon ut sig på soffan
och tog av sig
kängorna.

mina ben är inget vidare,
sa hon.

okay, tänkte jag, min poesi
är inget vidare; inget vidare är även
hennes ben.

äggröra för två, tack.

sjuk

jag jobbade nattsift och brukade sitta hemma i sängen
sent på eftermiddagen och se ut genom fönstret
medan det sista solskenet slank in i rummet
genom löv och grenar på en stor grön buske
och när jag betänkte vad som väntade
därute sträckte jag ut handen
mot telefonen. kontoristen kände igen min röst:
"jaha, Chinaski*, vad är det denna gången?"
"vanlig förkylning, flusnan, drulle..."
sen la jag på.
det var skönt att se hur det sakta mörknade
att höra folk komma hem från jobbet,
parkera sina bilar, sätta på TV:n
slamra i sina kök och prata.

sen brukade jag stiga upp och dricka
i tre-fyra timmar för mig själv,
och sen krypa till sängs och sova.

och nästa kväll på fabriken verkade alla
så pyttesmå och rynkiga
och jag stegade in rak i ryggen och skinande ren
med lugn avspänd blick,
hemligt självsäker och trygg;
karlarna begrep inte och flickorna
älskade mig allihop, och förmannen kom fram
för att tala med mig om skolk och frånvarofrekvens
medan jag tog fram en cigarett, tände den och lydigt

(* : Egentligen "Bukowski", utbytt för
scenariot.)

hörde på.

snutar på gång

3 små pojkar kommer springande mot mig
blåser i visselpipor och skriker
du är anhalten!
du är full!
och så börjar de
slå mig över benen med
sina leksaksbatonger.
en har till och med en
bricka. en annan har
handklovar men jag har händerna
högt uppe i luften.

när jag går in i spritbutiken
virvlar de omkring därute
likt bin
utestängda ur sin kupa.
jag köper en sjuttifemman billig
whisky
och 3
bitar godis.

ha ha ha ha ha, ha ha

apfötter
små och blå
kommer gående mot dig
medan hela bakväggen på ett hus ramlar av
och ett flygplan tar tuggor av den vita himlen,
fördömseln är som ett kastrullhandtag,
den finns där,
inse det,
ta is i ditt te,
gift dig,
få barn, besök din
tandläkare,
skrik inte på nätterna
ens om du känner för att skrika,
räkna till tio
älska med din fru,
eller om din fru inte är där
om ingen är där
räkna då till tjugo,
res dig upp och gå ut i köket
om du har något kök
och sitt där och svettas
klockan tre på morgonen, medan
apfötter
små och blå
kommer gående mot dig.